

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 9. siječanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Kucajte i otvorit će vam se“ (Lk 11, 9 – 13)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja kateheza odnosi se na Lukino Evanđelje. Naime, nadasve ovo Evanđelje, počevši od izvješća o djetinjstvu, opisuje Kristov lik u ozračju punom molitve. U njemu su sadržana tri himna koja svaki dan „daju ritam“ molitvi Crkve: *Benedictus*, *Magnificat* i *Nunc dimittis*.

I u ovoj katehezi o *Očenašu* idemo naprijed, vidimo Isusa kao *molitelja*. Isus moli. U Lukinom izvješću, primjerice, epizoda preobraženja izvire iz trenutka molitve. Kaže se ovako: „I dok se molio, izgled mu se lica izmijenio, a odjeća sjajem zablistala“ (9, 29). Ali svaki korak u Isusovu životu kao da je pokretan dahom Duha koji ga vodi u svim njegovim djelima. Isus moli pri krštenju na Jordanu, razgovara s Ocem prije donošenja najvažnijih odluka, često se povlači u osamu kako bi se molio, posreduje za Petra, koji će ga uskoro zaniijekati. Tako kaže: „Šimune, Šimune, evo Sotona zaista da vas prorešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera“ (Lk 22, 31-32). To je utješno: znati da se Isus moli za nas, moli za mene, za svakoga od nas da naša vjera ne malakše. I to je istina. „Ali oče, čini li on to još uvijek?“ On to i dalje čini, pred Ocem. Isus moli za mene. Svatko od nas to može reći. I možemo također reći Isusu: „Moliš za mene, nastavi moliti jer mi je to potrebno“. Dakle: budite hrabri.

Čak je i Mesijina smrt uronjena u ozračje molitve, tako da su sati muke obilježeni iznenađujućim mirom: Isus tješi žene, moli za one koji su ga raspeli, obećava raj dobrom razbojniku i na izdisaju govori: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!“ (Lk 23, 45). Čini se da Isusova molitva prigušuje najnasilnije osjećaje, želje za osvetom i odmazdom, pomiruje čovjeka s njegovim najljucim neprijateljem, pomiruje čovjeka s tim neprijateljem, a to je smrt.

U istom Lukinu Evanđelju nalazimo molbu, izraženu od strane jednog od učenika, da ih Isus nauči moliti. I kaže ovako: „Gospodine, nauči nas moliti“ (Lk 11, 1). Vidjeli su ga kako moli. „Nauči nas – i mi sami možemo reći Gospodinu – Gospodine, ti moliš za mene, znam to, ali nauči me moliti da i

ja mogu moliti“.

Iz ove molbe – „Gospodine, nauči nas moliti“ – izvire prilično opsežno učenje kojim Isus objašnjava svojim riječi i koje se osjećaje treba upućivati Bogu.

Prvi dio ovog učenja je upravo *Očenaš*. Molite ovako: „Oče naš, koji jesi na nebesima“. „Otac“: ta riječ tako lijepa za reći. Možemo ostati cijelo vrijeme u molitvi izgovarajući samo tu jednu jedinu riječ: „Oče“. I osjećati da imamo oca: ne gospodara ili očuha. Ne: oca. Kršćanin se obraća Bogu oslovljavajući ga prije svega s „Oče“.

U ovom učenju koje Isus daje svojim učenicima zanimljivo je razmišljati o nekim uputama kojima je okrunjen tekst molitve. Da bi nas u to uvjerio, Isus objašnjava neke stvari. One inzistiraju na *stavovima* vjernika koji moli. Primjerice, ima prispodoba o nametljivom prijatelju, koji ide uznemiriti cijelu obitelj koja spava, jer mu je iznenada došao prijatelj s puta i nema kruha za staviti pred nj. Što Isus kaže ovome koji kuca na vrata i budi prijatelja? „Ako i ne ustane da mu dadne zato što mu je prijatelj, ustat će i dati mu što god treba zbog njegove bezočnosti“ (*Lk 11, 8*). Time nas želi naučiti moliti i ustrajati u molitvi. I odmah nakon toga daje primjer oca koji ima glasnog sina. Svi vi, očevi i djedovi i bake, koji ste ovdje, kad sin ili unuk nešto traži ili je gladan, i pita i traži, a zatim plače, viče, gladan je: „A koji je to otac među vama: kad ga sin zaište ribu, zar će mu mjesto ribe zmiju dati?“ (*r. 11*). I svi vi imate iskustvo kad dijete nešto traži da mu vi dajete jesti to što traži, za njegovo dobro.

Tim riječima Isus nam daje shvatiti da Bog uvijek odgovara, da nijedna molitva neće ostati neuslišana. Zašto? Jer on je Otac i ne zaboravlja svoju djecu koja trpe.

Naravno, ove izjave nas obeshrabruju, jer se čini da mnoge naše molitve ostaju besplodne. Koliko smo puta tražili i nismo dobili – svi imamo to iskustvo – koliko puta smo kucali i naišli na zatvorena vrata? Isus nam u tim trenucima preporučuje *da inzistiramo i da ne odustajemo*.

Molitva uvijek preobražava stvarnost, uvijek. Ako se stvari ne mijenjaju oko nas, barem se mijenjamo mi, mijenjamo svoje srce. Isus je obećao dar Duha Svetoga svakom muškarcu i svakoj ženi koji mole.

Možemo biti sigurni da će Bog odgovoriti. Jedino nije sigurno u kojem će se to trenutku zbiti, ali ne sumnjajmo da će On odgovoriti. Možda ćemo morati inzistirati čitav život, ali on će odgovoriti. To nam je obećao: On nije poput oca koji daje zmiju umjesto ribe. Ne postoji ništa sigurnije: želja za srećom koju svi nosimo u svome srcu jednog dana će se ispuniti. Isus kaže: „Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu?“ (*Lk 18, 7*). *Dà*, on će učiniti pravdu, on će nas poslušati. Kakav li će samo dan slave i uskrsnuća to biti!

Molitva je već sada pobjeda nad samoćom i očajem. Moliti. Molitva mijenja stvarnost, nemojmo to

zaboraviti. Ili mijenja stvari ili mijenja naša srca, ali uvijek mijenja. Molitva je već sada pobjeda nad samoćom i očajem.

To je kao da vidimo sve fragmente stvaranja kako vrve u vrtlogu povijesti kojoj ponekad ne uspijevamo dokučiti smisao. Ali ona se kreće, u pokretu je, a na kraju svakoga puta, što je na kraju našega puta? Što je na kraju molitve, na kraju vremena u kojem molimo, na kraju života? Odgovor je: Otac koji sve čeka i čeka svakoga, širom otvorenih ruku. Gledajmo toga Oca.

U sklopu pozdrava vjernicima na talijanskom jeziku

Sljedeće nedjelje slavit ćemo blagdan Krštenja Gospodinova. Ovo slavlje, kojim završava božićno liturgijsko vrijeme Božića, poziva nas da ponovno otkrijemo milost sakramenta našeg krštenja. Po krštenju smo postali kršćani, pritjelovivši se Kristu i njegovoj Crkvi. Svi znamo datum našeg rođenja, ali ne znaju svi datum krštenja, koji je rođenje za život Crkve, kad Duh Sveti dolazi u srce. Zato od vas tražim da, danas primjerice, u pripremi za blagdan koji slavimo sljedeće nedjelje, oni koji znaju datum krštenja neka ga se spomenu, a oni koji ga ne znaju da pitaju članove obitelji, kumove, roditelje, djedove i bake: „Kada sam rođen na život vjere?“ To jest: „Kada sam kršten?“ I datum krštenja trajno zapamtiti. Hoćete li to učiniti? Vrlo je važno slaviti datum krštenja. Zahvalimo Gospodinu za dar vjere i molimo Duha Svetoga snagu da budemo hrabri Isusovi svjedoci.